

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:355, 8 Haziran 1988

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

IV

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda, dördüncü bölümünü yayınlıyoruz.

Geçen sayılarımızda aktardıklarımızdan da anlaşılacağı gibi, parti merkezi, partinin kararlarına aykırı bir biçimde rota değiştirmişti. Devrimin, işçi sınıfının ve partinin çıkarlarına ters düşen bu rota değişikliğini düzeltmek, bu doğrultuda zorunlu olan ideolojik mücadeleyi parti kanallarından yürütmek için biz, elimizden gelen herşeyi yaptık.

Ama bütün yollar tıkanmış, ne parti kararlarının, ne tüzüğün, ne de konuşmalarda edilen sözlerin hükmü kalmıştı. Seçim, böyle büyük hak-sızlıklar, keyfilikler ve yanlışlıklar karşısında susmakla susmamak arasında idi. Susmak hiçbir sorunu çözmeyecekti. Bu durumda seçim tekti. Tek yol sorunları işçi sınıfına açık etmekte.

Bu yolu, *İşçinin Sesi*'nin 100. sayısı başlattı. 100. sayıda çıkmış olan iki önemli yazıyı ("kuştan korkan darı ekmesin" ve "açık yanıt vermek zorundasınız") bu sayfalarımızda aynen yayınlıyoruz.

Bu yazılar önyargısız bir yaklaşımla okunduğunda, *İşçinin Sesi*'nin partizanlığı, yapıcılığı, tek kaygusunun devrimci çıkar olduğu çok açık görülmektedir.

Nitekim, kavgayı yoldaşça, yapıcı bir çerçevede tutmayan menşevik

yönetim oldu. "Tasfiyeciliği durdurun" başlıklı yazıda ve öteki yazılarda belirtildiği gibi, kitap toplama, gazete okumayı yasaklama ve düpedüz tasfiyecilik, menşevik yönetimin başvurduğu yoldu. Hatta, "savaşımın neresindeyiz" yazısında sözü edildiği gibi, işi fiziksel saldırıya kadar vardırıdılar. Bunların yanı sıra, düzeysiz, asılsız dedikodular yayıyorlardı. Ama bunlara cevap vermeye bile gerek duymadığımız için, bunlar yazılı belgeden yoksun kaldı.

Kavga açığa çıktıktan bir süre sonra, menşevik yönetimden bir haber geldi. Buna göre, *İşçinin Sesi*'nin yayını durdurması ve Veli Dursun yoldaşımızın İngiltere parti komitesi sekreterliğini bırakması isteniyordu.

Bunun üzerine, İngiltere parti örgütüne üye olan tüm yoldaşlar, merkeze birer mektup yazarak görüş bildirdiler. Başka bir deyişle, merkeze 100'e yakın mektup gitti. Bu mektupların içeriğine ilişkin bir fikir vermesi için, parti arşivimizden tipik bir örnek seçtik. Dikim işçisiyken matbaa işçiliğine başlamış bir yoldaşımızın yazdığı mektup, hiçbir düzeltme yapmadan aynen şöyle:

"Yoldaşlar,

"*İşçinin Sesi* Leninci, doğru, devrimci

siyaseti savunan bir yayın organıdır. *Atılım*'ın yanlış görüşleri onu, belirli çevrenin özel yayını durumuna soktu. *Atılım*'da, bizim savunduğumuz doğru, Leninci, devrimci siyasete yer verilmedi. Bu durumda yapmamız gerekeni yaptık, *İşçinin Sesi*'ni çıkarttık. Eğer *Atılım* belirli çevrenin yayın organı olmaktan çıkarılırsa, bizim yazılarımız *Atılım*'da basılacaksa, bunlar garanti edilecekse, biz *İşçinin Sesi*'nin yayını durdururuz, Bunlar sağlanmazsa *İşçinin Sesi*'nin yayını sürdürmesi Leninci disipline göre haktır, görevdir.

"Veli Dursun yoldaşımız İngiltere parti sekreterliğini en iyi yürütebilecek yoldaşımızdır. Dursun yoldaş, İngiltere parti örgütüne, partimize gözü kara komünistler yetiştirmiştir. Dursun yoldaşın parti sekreterliğine karşı çıkmak, hareketimizin çıkarlarına ters bir tutumdur, kişilerle uğraşmaktır. Kararın örgütsel oluşu bağlayıcıdır, kabul ediyoruz. Ama böyle bir kararın tersliğini her zaman eleştireceğiz."

"Salih Bulut"

Bu, gönderilen mektupların içeriğine tipik bir örnektir. Bu örnekten de görülebileceği gibi, yoldaşlarımız, Leninci disiplin anlayışına titizlikle uymuşlardır. *İşçinin Sesi*'ni kapatma konusunda tek koşul, Leninci gö-

rüşlerin ak kağıt yüzü görmesidir. Öteki konuda ise, merkezi karara uyulacağı ama eleştiriden de sakınılmayacağı belirtilmektedir.

Bu mektuplara tek bir cevap gelmemiş, bir süre sonra örgütün topluca partiden atılmış olduğu başkalarının ağzından *bir söylenti olarak* duyulmuştur! Bizi disiplinsizlikle suçlayan menşevikler böylesine disiplinli(!) davranmışlardır.

Daha kavga patlak verirken, en başta, karşılıklı olarak alınan konular, kavganın özünü oluşturan görüşleri bir yana bırakalım, yalnızca biçim açısından bile, haklıyla haksızı, kimin partiye gerçek dost, kimin gerçek düşman olduğunu anlamak için yeterlidir.

Menşevikler her adımda parti normlarını çiğnemişler, parti mekanizmasını yıkararak yürümüşlerdir. Leninciler ise, normları, mekanizmaları sonuna kadar gözetmişlerdir. Partinin gerçek sahibi olduklarını, biçimsel düzeyde de göstermişlerdir. Ve karşılaştıkları en kaba, en bayağı tasfiyecilik yüzünden örgütsüz, dağınık kalmamak gerektiği için, bir kanat olarak örgütlenmek zorunda kalmışlardır.

(Sürecek)

İşçinin Sesi'nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısından:

Duyuru: Kuştan korkan darı ekmesin

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin aylık organı *Atılım*'in Temmuz sayısında "bir broşür üstüne" adlı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabımıza çeşitli eleştiriler getiriliyor. TKP'nin Sesi Radyosu da bir süredir aynı yolda yayın yapıyor.

Daha bir ay önce, işçi sınıfımızın örgütlü siyasal hareketi içinde sağ oportünizm baş tehlike olarak ilan edilmişti. Ama ne ilginçtir ki okunucu *İşçinin Sesi*'ne, onun hattına çevrilmiştir.

Tartışmanın gelişiminin taşıdığı iç tutarsızlıklar, perde arkası olaylar bir yana, biz *Atılım* eliyle gelen eleştiriyi sevindik. Uzun uzun yıllardır hareketimizin sorunlarını açık tartışmak gerektiğini, açıklıktan zarar değil yarar geleceğini savunuyoruz. *Atılım*'in satır arası okutmaktan, açık tartışmaya doğru adım atışı sevin-

diricidir. Açıklık açtığı yarayı kendisi iyileştiren bir kılıçtır. Her özveriyi, ölümü gülerek kucaklayan militanlarımız, TKP'nin geçmekte olduğu dönemi, teorik farklılıkları ve bunun getirdiği somut siyasal tutum farklılıklarını olayların gelişimi içinde öğrenmeli, hareketimizin Leninci ideoloji ve siyaset temelindeki birliğine sınıksız sahip çıkmalıdırlar.

Getirilen eleştirilerin yanıtlarını verdik, veriyoruz, vereceğiz. Birşeyin altını çizelim, bizler bölücü değiliz. Bölücülük suçlaması üzerimizden yağmur suları gibi akıp geçecektir. Zaman en iyi göstergedir.

Bazı yoldaşlar, "neden öyleyse görüşlerinizi *İşçinin Sesi*'nde getiriyorsunuz, daha uygun bir yayın organı vardır" derlerse, bu yoldaşlara her yolu bıkmadan denediğimizi söyleyelim. Sonuç sıfır olmuştur. Görüşlerimiz ak kağıdı, gün ışığını gör-

memiştir. Bu durumda ne yapılacaktır? İdeolojik konuların işe gelince sündürülmesine izin verilemez. TKP işçi sınıfımızın, halkımızın tek umududur. Bu umuda layık olmak zorundayız.

Herkes tartışmayı daha iyiye, daha doğruya, daha güçlüye varma çabası olarak almak zorundadır. Kadroların çok büyük çoğunluğunun gençliğinden, deneyimsizliğinden yararlanıp *İşçinin Sesi*'ni "hain" olarak göstermeye kalkışmak ucuz kahramanlık olur. Ayrıca yatsıya dek yanar. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabını yasaklama, evlerden toplama ve yok etme, *İşçinin Sesi*'ni yasaklama, bunlar Leninizme düşman yöntemlerdir. Tartışmayı olumlu, yapıcı bir çerçevede tutmak zorundayız, zorundasınız.

23 Temmuz 1979 günü TKP'nin Sesi'nde TKP MK Genel Sekreteri İ.

Bilen yoldaş konuştu ve bizler için "açık saldırıya geçecekleri anlaşılıyor" dedi. Bilen yoldaşımızı bu konulardan konuşur görmek bizim için acıdır. Sınıf savaşımı acımasız, ne yapalım, öğreniyoruz. Değişen biz değiliz.

İkincisi, *Atılım* ve Radyo eliyle bize açık eleştiri getiriliyor. Bunlara açık yanıt vermek görevdir, haktır. Bu hakkı kullanmaya "saldırı" adını takmak doğru bir tutum değildir. Açık tartışmayı, her zaman olduğu gibi önle yici, gömücü tutumun göstergesidir.

Açık eleştiri, hem de haksız eleştiri yapılsın, yapılacak açık hem de haklı eleştiri "saldırı", "yıkıcılık", "bölücülük" adını alsın. Leninizm böyle birşey bilmiyor. Kuştan korkan darı ekmesin!

Yaşasın TKP!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!
Editör

İşçinin Sesi'nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısından:

Açık yanıt vermek zorundasınız

R. Yürükoğlu

Oportünizmin ve onun en tehlikeli biçimi olan ortacılığın en belirgin yanı "açıklık korkusu"dur. Ne olur ne olmaz, yarın rüzgarlar başka yönden eserse ayazda kalmamak için, zorlanmadıkça açık görüş belirtmezler.

Oportünizmin, oportünistlerin bu özelliğini Lenin şöyle tanımlamıştır:

"Oportünizmle savaş dediğimizde, günümüz oportünizminin her alandaki belirgin özelliğini, yani belirsizliğini, bulanıklığını, elle tutulmazlığını hiçbir zaman unutmamalıyız. Oportünist, yapısı gereği, açık ve kararlı bir tutum almaktan her zaman kaçınır, her zaman ortada bir yol arar, her zaman bir yılan gibi birbirinden ayrı iki görüş noktası arasında kıvrılır durur..." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.7, s.402) (abç)

Bu tutum, genel teorik düzeyde yazılmış uluslararası kitaplardan bölüm bölüm kaynak göstermeden aktarmak zorunda kalan az yetişkin "teorisyen" in düştüğü şablonculukla da birleşince, işler arap saçına döner. Militanların kafası karmakarışık olur.

Bugün bizde durum böyledir. Militanların, kızıl sancağı alanlarda koşuranların kafalarında binlerce soru vardır. Sınıf savaşımının yükselmesiyle bu sorular katıyla artmaktadır. Altı yıldır daha UDC (ulusal demokratik cephe -İ.S.), ileri demokrasi gibi en temel konular açıklığa kavuşmamıştır. Biz zorlamazsak kavuşacağı da yoktur.

Bugün militanlar, deneyimsizlikle örgüt sevgisinin, "onlar bilirler" yaklaşımıyla idealizasyonun etkisi altında, kafalarındaki pek çok soruyu geri itiyorlar. Çoğu belki bilince bile çıkarmak istemiyor. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Hareketimizin geleceği üstündeki en büyük tehlike bulutudur. Ozan, "kavgada dolaşık yumak gibi yürekle durulmaz" diyor. Dolaşık yumak gibi kafayla hiç olmaz. Devrimimizin önemli sorunlarında mutlaka apaçık, dupduru bir çizgiye

ulaşmak zorundayız. Leninci ideolojik birliğin olmadığı ya da bozulduğu yerde herşeyi yitirir.

Günümüzde bazı sorular özellikle öne çıkıyor. Bu, "kapitalist olmayan gelişme yolu", "feodalizm", "ticaret burjuvazisinin egemenliği", "ulusal demokratik devrim" gibi dünden gelen ama defteri daha dürülmemiş önemli sorular olmadığı anlamına gelmiyor. Bu, yarın yeni bir sürü soru çıkmayacak anlamına da gelmiyor. Bu sorular, savaşımın bizi bugün getirdiği noktada hiç gecikmeden açıklık isteyen, yanıt bekleyen sorulardır. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

1) Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezi midir, değil midir?

2) Yuro-komünizmin dünya işçi sınıfının çıkarlarına ters bir akım olduğunda anlaşıyorsak, yuro-komünizmin egemen olduğu bir parti, isterse 1 milyon 700 binlik parti olsun ülkesini devrime götüremez, demek uluslararası komünist hareketi bölücü bir tutum mudur, yoksa özüyle sözü bir, doğru tutum mudur?

3) Türkiye'de devrimci durum (devrim anı değil!) var mıdır, yok mudur?

4) Türkiye'de faşizmin acil tehlike oluşu, derin ekonomik ve toplumsal bunalımın üstünde yükselen devrimci durumdan doğmuyorsa nereden doğuyor?

5) Çeşitli "üçüncü yol"lar olabilir ve denenecektir. Ama bunalım derinleştikçe, ya faşizm, ya ileri demokratik halk devriminden başka yol olmadığı daha iyi ortaya çıkacaktır. Buna ne diyorsunuz?

6) Anti-faşist savaşımı, anti-emperyalist ve anti-tekeliçi savaşımı birleştiriyor musunuz? Yoksa, emperyalizme ve tekellere karşı savaşımı yükseltmek anti-faşist cepheyi zayıflatır mı diyorsunuz?

7) İleri demokratik halk devrimi için savaşım, faşizme karşı savaşım tek bir bütündür, birbirinden koparılamaz mı diyorsunuz? Yoksa "aşamalar teorisi"nin etkisinde, şimdi

faşizmi geriletelim, yarın ileri demokratik devrim savaşımı mı diyorsunuz? Bir başka deyişle, ileri demokratik halk devrimi için savaşım, faşizme karşı savaşımı tek yumrukta birleştirenleri, dolayısıyla faşizmi gebertmenin tek gerçek utku yolunu gösterenleri "faşizme karşı savaşımın önemini küçümsemek"le mi suçluyorsunuz?

8) Ulusal demokratik cephe, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek üzere kurulacak, halkın en geniş birliği değil midir? UCD'yi, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekeliçi halk devrimini gerçekleştirmek için istemiyor muyuz?

9) "Tekel dışı burjuvazi"nin UDC'de yeri var mı? Liberal burjuvazi devrim istiyor mu?

10) İşçi sınıfı ya da herhangi bir sınıf, savaşımında ya önde gider ya geride, ya hegemon olur ya kuyrukçu. Buna ne diyorsunuz?

11) Kürt halkının kendi yazgısını kendi belirlemesi hakkını, yani özünde ayrılma hakkını ikircimsiz, amasız-fakatsız tanıyor musunuz? Yoksa, liberal burjuvaziye hoş gözükmeye çabasıyla bin dereden su mu getiriyorsunuz?

12) Kürt halkının devrimimiz açısından oynayacağı can alıcı rolü tanıyor musunuz? Yoksa onu Lazlar, Çerkezlerle aynı kefeye mi koyuyorsunuz?

13) Türkiye ordusu, ileri demokratik halk devrimi dışında "halkın ordusu" durumuna getirilebilir mi?

14) Kapitalist devlette ordu-militarizm ayrımları yapıp tüm "kötülükler"i militarizme yüklemek doğru bir tutum mudur? Kapitalist devlette ordu ile militarizm ayrılır mı? Biri birinin örgütlenişi, biri birinin düşüncesel varlığı değil midir?

15) Dine karşı yoğun bilimsel propaganda ve ajitasyon yürütmek mi, "sosyalizmle din çelişmez" saf-satası mı doğrudur?

16) Sosyal-demokrat ideoloji burjuva ideolojisi midir, oportünizm midir?

17) Bir yandan "parlamentoda halkın temsilcisi yoktur" deniyor, öte yandan "sol sosyal demokratlar halkın istemleri yönünde ilkesel tutum alıyorlar" diye övülüyor. Öyleyse bu sol sosyal demokratlar nerededir sorusu bir yana, Türkiye'de sol sosyal demokratlar, hangi sınıf ya da katmanın temsilcisidir?

18) Sosyalist Enternasyonal'in üyesi parti için "CHP sosyal demokrat parti değildir" demeye başladınız. Bu ilk bakışta CHP'ye bir eleştiri gibi görünüyorsa da, altında sosyal demokrasiyi aklama yatıyor. Açıkça söyleyin, sosyal demokrat partiler "işçi sınıfı partisi" midir? Yoksa, ideolojisi burjuva, siyaseti burjuva olan bu partiler "işçi sınıfının üstünde etkin burjuva partileri" midir?

19) TIP ve TSIP, küçük burjuva sosyalizminin partileri midir, yoksa "yanlışlar da yapan" ama işçi sınıfı sosyalizminin partileri midir?

20) İşçi sınıfımızın devrimci birliği TIP-TSIP-TKP birliğiyle mi, yoksa her çeşit sapmaya, bu arada TIP ve TSIP'in temsil ettiği küçük burjuva legalist sosyalizmine karşı amansız savaşla mı kurulur?

21) Halkımızı devrimin gereklerine hazırlamak gerektiğine göre, Türkiye gerçeklerinden çıkan ve devrimci savaşımın zaten ilerlemekte olduğu yolun açık propaganda ve ajitasyonu gerekmez mi? Yoksa, halkta boş hayaller uyandıran "her yoldan devrim olabilir, barışçı da olabilir" yollu tutum mu daha doğrudur? Bir başka deyişle, "dün genel teorik sorunlar olan proleter hegemonyası, devrimci zor kullanım, ayaklanma ve devrim... bugün çeşitli yönleriyle pratik sorunlar olmuştur" demek ve bunu, "çeşitli yönleriyle"nin altını çizerek ve de örgüt ve eylem bölümlerinde değil de ideolojik görevler bölümünde yazmak, devrimci savaşımın geçmekte olduğu yolun açık propaganda ve ajitasyonu görevimize dikkat çekmek mi doğrudur? (Bak: *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, Üçüncü basım,

s.118) Yoksa bu cümleyi çarpık yorumlayarak, altındaki-üstündeki cümlelerden kopararak bizi "serüvencilik"le, "iç savaş çağırma"la, "kardeş kavgası istemek"le suçlamak mı doğrudur?

22) TKP Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın 1977 Konferansı'nda söylediği, "Oraya barikata çıkacağız. Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Razi olmayacağız işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız." sözleri "serüvencilik", "iç savaş çağırma", "kardeş kavgası istemek" midir, değil midir?

23) Marksçı-Leninist devrim teo-

risinin en önemli kavramlarından olan "iç savaş" kavramı, ne zamandan beri "kardeş kavgası" olmuştur? İşçiyle, köylüyle, Kürt emekçisiyle burjuvazi kardeş midir?

24) Ülkenin sorunlarını Leninizmin ışığında ve program doğrultusunda ele alan bir kitap yazmak mı disiplinsizliktir, yoksa "yazacağın herşeyi önce biz okuyacağız" demek mi disiplinsizliktir?

25) Lenin, disiplinsizlik üç şeyle belli olur diyor: 1) Günü, saati, yeri belli somut bir eylem kararı alındıktan sonra ve eylemden önce (sonra da değil) bu konuda yığınlar açık olarak ya da parti içinde ters görüş

belirtmek, böylece partinin eylem birliğini bozmak. 2) Verilen görevleri yerine getirmemek. 3) Parasal kaynakları sakınmak. Bunların dışında görüşlerini, hatta sert eleştiri bile taşısa, hem parti içinde hem yığınlar açık olarak savunmak Lenin'e göre disiplinsizlik değildir. Haktır, hatta görevdir. (Zaten tersi bir anlayışla Lenin o kütüphaneler dolduran ürünlerini veremezdi). Siz bu konuda ne diyorsunuz?

26) Bir yığın örgütünün bir başka yığın örgütüne gazete, kitap postalaması disiplinsizlik midir, değil midir?

İşte bugün öne çıkan birkaç soru bunlardır.

Yoldaşlar, arkadaşlar, saflarımızdaki yanlış eğilimleri düzeltmeden, değil burjuvaziyi yenmek, işçi sınıfını da kazanamayız. Hareketimizin arılığını korumalı, onun TIP-TSIP gibi küçük burjuva sosyalistleriyle olan kesin çizgili ayrımının netliğini yitirmesine izin vermemeliyiz. İnandığımız Leninist doğruları korkusuzca savunmalı, haksızlıklara göz yummamalıyız. İmzasız yazılar ardına sığınma kurnazlığını eleştirmeli, herkesin yığınlar önünde hangi konuda ne söylediğinin iyice ortaya çıkması için çalışmalıyız. Her konuda kesin yanıtlar istemeliyiz. KOMÜNİST AÇIKLIKTAN YANADIR.

İşçinin Sesi'nin 8 Ekim 1979 tarihli 105-106. sayısından:

Duyuru:

Tasfiyeciliği durdurun

R.Yürükoğlu

Yoldaşlar, son haftalarda yurdun her yanından gelen haberler, işçi sınıfının siyasal hareketi içinde ve ilerici demokratik yığın örgütlerinde uğursuz bir işe, tasfiyeciliğe başladığını gösteriyor.

Dünya devrim tarihi bu yolun çıkmazlığının kanıtları ile doludur. Örneğin Rusya'da Demiryolu İşçileri Sendikası'nı ele geçiren Narodnikler, bu sendikadan tüm Marksist-Leninist işçileri atmışlardı. Daha sonraları, 1910'larda Maden İşçileri Sendikası'nı ele geçiren likidatörler de aynı şekilde tüm gerçek devrimci işçileri tasfiye etmişlerdi. Sonra ne oldu? Ne oldu o Narodniklere, likidatörlere?

Ne var ki, telaştan gözü kararmış, sinirleri boşalmış oportünistler hiçbir zaman bu deneylerden ders çıkarmazlar. Onlar her zaman, her yerde açık ideolojik tartışmadan kaçarlar. Kişiliklerle uğraşır, dedikodu yaparlar. Yönetiminde oldukları örgütlerde devrimci namus yerine "cemiyetçilik"le iş görürler. Ideolojik tartışmayı tasfiyecilik yoluyla "kolayından" çözmeye kalkışır.

Oportünizm, devrimci hareketin felsefi-teorik yönden tasfiyeciliği demek olduğu için, somut yaşamda giriştikleri tasfiyecilik, felsefelerinin somutlanmasından başka birşey değildir. Oportünizmle tasfiyecilik arasındaki bağ sanıldığından çok derindir.

Leninciler, açık tartışma ve ikna yanlısıdır. Görüşlerinin doğruluğuna güvenirlir.

Bir örnek verelim: Avrupa ve Türkiye'de oportünistlerin ve ortacılığın ağırlıkta olduğu örgütlerde *İşçinin Sesi* okutulmaz, dağıtılmaz, yakılır, yasaktır. Lenincilerin ağırlıkta olduğu örgütlerde ise *Atılım*, *Savaş Yolu*, *Politika*, hem okunur, hem dağıtılır. Hatta okunması için ısrar edilir. İşte iki anlayış, iki tutum.

Leninciler işçi hareketinin, devrim hareketinin gelip geçici konuyu değildirler. Onlar işçi sınıfının ve devrimci hareketin, bugün ne durumda olursa olsun, yarın Leninizm safında yer tutacağını bilirler. Bunun için sabırla işçileri eğitme yolundan yürürler. Yönetimine geldikleri örgütlerde, "işte saatim çaldı" anlayışı ile farklı görüşlerin tasfiyesi yerine, ikna yoluyla Marksizm-Leninizmin egemen olması için çalışırlar.

Sizler ise, teorinize (daha doğrusu teorisizliğinize) uygun biçimde, tasfiyeciliği yöneliyorsunuz. Ne hoş rastlantıdır ki bunu tam da DİSK yönetiminin tasfiyeciliğine karşı konuşurken yapıyorsunuz! Bir yanda DİSK'de tasfiyeciliğe karşı çıkarken, öte yanda İGD'de giriştiğiniz tasfiyeciliği nasıl açıklayacaksınız? Türkiye devrimci hareketinin, düştüğünüz bu tutarsızlığı gerektiği gibi değerlendirmeyeceğini mi sanıyorsunuz?

Lenincilerin getirdiği haklı eleştiriler altında eziliyorsunuz, verecek yanıt bulamıyorsunuz. Bu nedenle kitabı çığnıyorsunuz. Tartışma, eleştiri-özeleştiri yerine susturma yolunu seçiyorsunuz. Ama nasıl susturursunuz? Biraz gerçekçi olun!

Eylül ayı içinde bize haber gönderdiniz ve *İşçinin Sesi*'ni kapatın dediniz. Aynı tasfiyecilik.

Biz, *İşçinin Sesi*'ni Temmuz 1978'de kendi isteğimizle kapattığımızda, son yıllarda gelişen farklılıkların yoldaşça anlayış ve görüşme ile çözülebileceği umudunu taşıyorduk. Bize bu yolda umut verilmişti. Bu nedenle kapattık. Yanlısların düzelmesinden başka bir kaygumuz ne dün, ne bugün olmadı. Ama ardından gelen aylar bu umudun sahteliğini çabuk gösterdi. Görüşlerimize merkez organında yer verilmediği gibi, en ufak bir tartışmaya, görüş alışverişine olanak tanınmadı. Bu gelişmeler üstüne *İşçinin Sesi*'ni yeniden yayınlamaya başlamaktan ve sorunlarımızı devrimci kadrolara götürmekten başka bir yol kalmadı. Ve Haziran 1979'da, 11 aylık bir "saflik çıkmazı" sonrası, *İşçinin Sesi* yeniden yayına başladı.

İşçinin Sesi'nin üstlendiği görevi ne büyük başarıyla yerine getirdiği ortadadır. *İşçinin Sesi*, geniş devrimci cepheye bugün en dikkatle izlenen, en geniş sempatan yığınına sahip gazetelerden biridir.

Sizler, *İşçinin Sesi*'nin hiçbir görüşüne, çarpıtma ve dedikodu dışında yanıt veremediniz. Ve şimdi gelmiş "*İşçinin Sesi*'ni kapatın" diyorsunuz.

Buna karşı biz, tüm Leninciler, tek bir ağızdan şöyle diyoruz: *İşçinin Sesi*, Leninizmin sesidir. Amacı, hareketimizi oportünizmin ve ortacılığın yıkımından korumaktır. Açık tartışma ile doğruların ortaya çıkmasını sağlamaktır. Biz onu derhal kapatırız, ama bir koşulla. Merkez organında *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini savunması hakkı tanındığında derhal kapatırız.

Yoldaşlar, yineylelim, yaptığımız tasfiyecilik yolu çıkmazdır. Örgütümüze, hareketimize büyük zarar getireceksiniz. Leninciler ne provokatördür, ne Troçkisttir. Hareketin yanlıslardan arınmasından başka bir amaçları yoktur.

Tasfiyecilik yoluyla ne ideolojik tartışmayı engelleyebilirsiniz, ne Lenincilerden kurtulabilirsiniz. Sınıf savaşımı sizin kapınızın eşğinde takılıp kalır mı sanıyorsunuz? Tüm devrim gönüllülerini, Lenincileri tasfiye etmeniz boşunadır. Ne olursa olsun, yarınlar neyi getirirse getirsin, Leninciler örgütlerini bırakmayacaktır. Örgütlerimizi bırakmayacağız. Tersine, her santimetre karesinde oportünizme ve ortacılığa karşı ideolojik savaş daha da hızlandıracağız.

Yol daha yakinken tasfiyeciliği durdurun!

İşçinin Sesi'nin 22 Ekim 1979 tarihli 107-108. sayısından:

Savaşın neresindeyiz?

R.Yürükoğlu

TKP içinde Lenincilerin başlattığı açık tartışma birdenbire alevlendi, coşkun bir dinamik kazandı. Leninciler, yıllar yılı pıhtılaşmış enformasyon kanallarında, "konspirasyon" karanlığında bastırılan sorunların ancak açık tartışma ile çözülebileceğinden hareket ettiler. Ne fraksiyonculuk, ne bölücülük yaptılar. Oysa oportünistler ve ortacı oportünistler, açık tartışmayı reddettiler. Lenincileri örgüt yıkıcısı gibi göstererek tasfiye yolunu seçtiler. Demokratik-merkezizetçilik işlemediğinden, bunu yapabiliyorlar. Bu arada kendi kumaşlarını ortaya koyan iğrenç bir yalan kampanyası baş-

lattılar. Bize ve William Pomeroy yoldaşa "Troçkist" diyorlar, vb. İ.Bilen, dünya komünist partilerine birer mektup gönderdi ve Yürükoğlu ile, *İşçinin Sesi* ile ve ITİB ile tüm ilişkilerini kesmelerini(!) istedi.

Tüm bu gelişmeler birşeyi gösteriyor. TKP'nin Leninist güçleri ne denli sakin, rahat ve kendilerinden eminse, oportünist ve ortacılar da o denli telaş ve panik, sinir içindeler.

Bu yazımızda, oportünizme karşı savaşımın vardığı nokta üstüne kısa bir toparlama yapacağız.

Önce şunu söyleyelim, yaptığımız oportünist-ortacı ayrımı aslında göreceli bir ayrımdır. Anlayış kolaylığı getirsin diye. Yoksa bu karşıımızdakilerin ana özelliği, belirgin özelliği

ilkesizliktir. İlkesizlik. Bunu hiç aklıdan çıkarmamak gerekir. Bugün onu söylüyor, yarın başka şey söylüyor, öbür gün başka şey söylüyor. Oradan oraya deniz anası gibi akıyor, akacaktır, şaşırılmayalım.

Küçük bir örnek, ama yakından tanıdığımız bir örnek. *Emperyalizmin Zayıf Halkası*'nda yazdığımız bütün görüşleri *İşçinin Sesi*'nde biz 1976'dan beri yazıyoruz. Kim söyleyebilir ki o kitapta şu fikir var da gazetede yoktur. Yok öyle birşey. Ama üç yıl durdular, üç yıl övdüler, üçüncü yıl da, biz bu kitapla uyuşmuyoruz, bu kitap görüşlerimize taban tabana terstir demeye başladılar. Bu neyi gösteriyor? Bu karşıımızdakilerin ilkelikle çok fazla meşgul olmadığını

gösteriyor. Onların uğraştığı, hareketin içindeki güç dengesidir. Görüşlerimiz giderek güç kazanmaya başlayınca "eleştiri" yapmak gereği doğdu. O zaman "eleştiri" geldi. Fikirlerden değildir bu, güç dengelerindedir. Hiçbir iyi niyetli insan açıklayamaz, ikibuçuk yıl, üç yıl neden eleştiri yapılmadı da şimdi eleştiri yapılıyor.

Biz, hareketimiz içindeki farklılıkları açığa çıkarırken herşeyi göze aldık. Bu dünyada bir adımız var, onu kirlilemeyeceğiz dedik. İki kişi kalmışsın, on kişi kalmışsın önemli değil. Doğruyu söyleyeceğiz. Söylediklerimiz yanlış mı? Yanlışa gösterinler... Böyle çıktık yola.

Böyle çıktık yola, fakat, bugün

hesapları altüst eden bir yere geldik. Tahminleri aşan bir gelişme oldu. Bizim iki yılda, üç yılda, tırnaklarımızla kuyu kazar gibi didinerek gelebileceğimizi düşündüğümüz yere üç ayda geldik. Bugün ülke çapında bir gücüz, bunu hiç kimse yadsıyamıyor. Militanlar özel sayısını çok dikkatli okuyalım. Tek satırını biz yazmadık ama her yazı bir *İşçinin Sesi* yazısıdır. Bu en büyük göstergedir.

Biz bu çıkışı yaparken neye güvendik? Üç şeye güvendik yoldaşlar. *Birincisi*, işçi sınıfına güvendik. İşçi sınıfı, 40 yıl, 50 yıl önceki, hatta 10 yıl önceki işçi sınıfı değildir. Türkiye işçi sınıfı bugün gerçekten öncü güçlere sahiptir, gerçekten sınıf bilinci yükselmiştir, yutmayacaktır bu oyunları dedik. *İkincisi*, Türkiye'nin devrimci durumuna güvendik. O da laf salatası değildir. Devrimci durum var diyorduk. Devrimci durum fikirler için en elverişli ortamı yaratır. O zaman, militan bir ideoloji mutlaka taban bulacaktır dedik. *Üçüncüsü* yoldaşlar, üçüncü güvendiğimiz nokta söylediklerimizin doğruluğuydu. Bu üç özellik, işçi sınıfının deneyim düzeyi, Türkiye'nin devrimci durumu ve söylediklerimizin doğruluğu birleşince, bizi küçük odalara kapanmış kalmış birbirini yiyen hareketler olarak boğup atamayacaklar dedik. Öyle de oldu.

Ülke çapında bir güç olduk diyoruz. Bunun birkaç göstergesi gerekir. Mektuplar. Lenin, defalarca devrimci bir yayın organının en önemli göstergesi mektuplardır diyor. Tartışmalar açığa çıkmazdan önce haftada bir-iki mektup gelir gelmezdi. Şimdi *Türkiye'den* gelenler haftada 60'ın altına düşmez oldu. *İşçinin Sesi*, bilmem kaç kez Bakanlar Kurulu tarafından yasaklanmış bir gazetedir. Buna rağmen, bizim halkımız yığıttir. Her hafta 60-70-80 mektup geliyor. 200'ün üstünde adres geliyor. Korkanlar zaten Leninci ideolojiye yaramıyor.

İşçinin Sesi 15 bin basıyor. Akıl alır sayı mıdır bu? Ve de isteklere yetmiyor. Gücümüz olsa, parasal gücümüz olsa çok fazla basacağız. Yine son hafta içinde duyduk ki, *İşçinin Sesi*, dört ilde çoğalıyor. Bu, kendiliğinden bir gelişmedir. Bizim bilgimizin dışında bir gelişmedir. Ama oportünistlerin bugüne dek ulaşamadıkları, ulaşamayacakları bir düzeydir. Sonra, kitaplarımız aranıyor, kapışılıyor, ikinci baskı, üçüncü baskı, dördüncü baskı. Tüm bunlar göstergedir.

Lenin, Menşeviklerle boğuşması yükseldiğinde, koltuğunun altına bir dosya alıyor. Sosyalist Büro'ya gidiyor, gösteriyor. Bakın diyor, bize her ay bu kadar mektup geliyor. Bizim yayınlarımız bu kadar satılıyor. Onların yayınları bu kadar satılıyor. Bizim yayınlarımızı her şehirde buluyorsunuz, polis zabıtları var, gazetelere geçmiş, onlarınkini bulamıyorsunuz. İşte bu gösteriyor diyor, bu gösteriyor halkın devrimci sevgisi kiminledir. Bizim için de öyledir. Kafa sayısı önemli değil, hareketin gideceği yön önemlidir. Gelişmenin doğrultusu önemlidir ve gelişmenin doğrultusu *İşçinin Sesi*'yledir.

Kürt komünist ve devrimci hareketinin tutumu da önemli bir göstergedir. Kürt devrimci hareketi, Kürt komünistleri, ilk kez Türkler arasında Kür halkının çıkarlarını açıkça, namusluca, ona-buna ya-

ranmaya çalışmadan koyanı gördük diyorlar. Bu Leninciler için büyük bir onurdur. Oportünistler yıllardır "işçi sınıfının birliği" diyor. Ama Türkiye işçi sınıfında ulusal sınırları ilk kez Leninciler kaldırdı.

Sonra, Leninizmin belgeleri sokaklara yazılıyor. Sokaklara, fabrikalara, sanayi bölgelerine. "Faşizmi kahredeceğiz", "faşizmi ininde geberteceğiz", "gerçekçi istem-devrimci eylem", "ileri demokratik halk devrimi".

Çok önemli bir gösterge daha. Savaşın kıran kırana gittiği yerlere bakalım. Rusya'da devrimden önce Putilof fabrikası varmış. Metal işçilerinin, Bolşeviklerin kalesiymiş. Bizde de var... Moskova'da bir semt var, Presniya. Devrimden sonra Krasnaya Presniya diyorlar, kızıl Presniya. Bolşeviklerin yatağı. Bizde de var!

Şimdi yoldaşlar, savaşın neresindeyiz? Evet, Bolşevizm büyük bir

savaşçısı olan Lenincileri) örgütlerden atıyorlar. Ankara'da atılanların sayısı 80'e vardı. Hatta, güçsüzlükleri nedeniyle, ideolojik savaşımı sokak kavgasına çekmeye çalışıyorlar. Bunun karşısında bazı genç yoldaşlar "şimdi ne olacak, örgütsüz kaldık, örgütsüz olmaz" diyorlar. "Kongre çağırıyoruz ama bunlar tüzüğü apaçık çiğniyorlar, Lenincileri atıyorlar" diyorlar.

Doğrudur, yoldaşlar haklıdır. Ama günün taktiğini saptarken yalnızca oportünistlerin tutumlarından yola çıkamayız. Bu onların istediğini yapmak olur. Biz ilkemizi koymuştuk. Açık tartışma-eylemde birlik-eleştiri-özeleştiri. Bu anlayışın kıl kadar dışına çıkmadık. Günün taktiğini saptarken bu anlayışı, ülkenin genel durumunu, TKP'nin ve yığın örgütlerinin durumunu, Leninci kadroların durumunu hesaba katmak gerekir.

hızla güçleniyor. Ama yetmez, sarhoşluğa kapılmayalım, yetmez. Daha işin başındayız. Artık bizi kimsenin silemeyeceği bir düzeye geldik. Ama yetmez. Düşmanlara bakalım. Daha oportünizmle hesaplaşma bitmedi. Sonra devrim gönüllülerini "solcu" akımlardan da kurtarmak gerekiyor. Altıyüz yıllık devlet, 600 binlik ordu, emperyalizm. Daha işin çok başındayız. Sonra, bu kadar hızlı gelişme kadrolarımızı yeterince pişirmemiştir daha.

Günün *ana savaşım hedefi* örgütlerimizin içinde oportünizme karşı ideolojik savaşımı yükseltmektir. Evet, tam bir çiftlikçi düşüncesiyle davranan oportünistler, tartışmayı tabana götürüp onun karar vermesini engelliyor. Ankara, İstanbul, İzmir, Gaziantep, Zonguldak, Adana, Samandağ, Bandırma ve daha çok yerde Lenincileri (çoğu da bu bölgelerdeki örgütlerin ya kurucusu ya da en aktif

başka olgular da var. Bu koşullar altında hiçbir hayale kapılmaya yer yoktur. Leninciler de hiçbir biçimde hayale kapılmadılar. Kavga, gerçekten devrime gönül vermiş *kadroları* kazanma kavgasıdır. Başka birşey değil. Ve bu alanda yapılacak daha iş vardır.

Yığın örgütlerinde de benzeri bir durum var. Hâlâ bir sürü pırl pırl yoldaş bizim dünkü yanlışımızı yineliyor. Hiçbir şeyden haberleri yok, ancak kulaklarına üflenenleri duyuyorlar. Bu yoldaşlara gerçekleri usanmadan, bıkmadan anlatacağız. Hareketimizin doğruluğunu, devrimciliğini, sürekliliğini kanıtlamak zorundayız. Bu savaşçıları oportünizmin elinde yozlaşmaya, çürümeye bırakamayız.

Leninci kadroların durumuna gelince, onlar da işin başındadırlar daha. Oportünizme karşı savaşta daha yeterince kavrulmadılar. Biliyoruz ki, oportünizmi yenemeyen, burjuvaziyi hiç yenemez.

Tüm bu nedenlerden dolayı, *günün ana savaşım taktiği* örgütlerimiz içinde oportünizme karşı aktif, militan savaşımı sürdürmek, daha da yükseltmektir. Örgütlerimizi oportünizme bırakmayacağız. Kapıdan kovsalar, bacadan gireceğiz. Her santimetre kare için çarpışacağız. Lenincileri, her çeşit ahlak ölçütlerini ve örgütlerin demokratik karakterini çiğneyerek atmaya kalktıklarında, örgütlerimizden ancak sürükleyerek çıkartacaklardır. Yeni örgütler kurmak çok kolay bir iştir. Ama bugün bu ana savaşım alanını bırakıp, işin kolayına kaçmak olur. Oportünistler de bu yola gitmemizi istiyorlar. Bunu yapmayacağız, örgütlerimizi bırakmayacağız.

Bu savaşım, militanlara oportünizmin likidatör yüzünü daha iyi gösterecek ve onların oportünizmin etkisinden kurtulmalarını kolaylaştıracaktır. Bu savaşım, Leninci kadrolara önümüzdeki yıllarda can alıcı yarar sağlayacak büyük bir savaş deneyimi kazandıracak, onları gerçek bir örgüt ve kadro anlayışına kavuşturacaktır. Bu savaşım, Türkiye solundaki yapay ayrımların ortadan kalkma sürecini hızlandıracaktır.

Onun için, önümüzdeki döneme çok sakin, çok serinkanlı, önümüzdeki görevleri iyi tartarak girmemiz gerekiyor. Şunu görmeliyiz, geniş bir kesim Lenincilere bakıyor. Buna layık olmak zorundayız. Hepimizin yetişkinliği, tek tek aldığımız zaman çok önemli değildir. Ama önemli olan da o değildir. Devrimci hareket süpermenler istemiyor. *Kadro istiyor*. Birbirinin eksigini tamamlayan, günün görevlerini getirebilen, önüne namusluca koyabilen, çözme cesaretini gösterebilen kadro istiyor. Onun için süpermenlere ihtiyaç yok, ama kadro olarak kendimizi geliştirmek zorundayız.

"Büyük" gibi gelecek, birşey söyleyeyim. Olaylar gösteriyor ki, Türkiye tarihinin yapılışına katkımız olacaktır. Düzgün çalışırsak. Birbirimizi denetlersek. Yanlışlarımızı uyarırsak. Şımarıklığa yol vermezsek. Özverimizi yükseltirsek. Türkiye tarihinin yapılmasına katkımız olacak. Bunu içimizde duyalım. Bu tarihsel bir onurdur. Gereklilerini yerine getirmemiz gerekiyor. Leninizme gönül verenler görmelidir ki, bu hareket kalıcı bir harekettir, sözüne güvenilir bir harekettir. Haydi daha kararlı ve enerjik savaşa!